

Sygn. akt VIII GC 1249/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agnieszka Marczevska-Bałdyga

Protokolant starszy sekretarz sądowy Joanna Grudzińska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2018 r.

w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.

przeciwko

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S.

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 419,40 zł (czteryście dziewiętnaście złotych czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 31 lipca 2017 roku do dnia zapłaty
- II. oddala powództwo w pozostałej części;
- III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 817 zł (tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
- IV. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy 284,78 zł tytułem pozostałej części zaliczki na poczet dowodu z opinii biegłego.

SSR Agnieszka Marczevska-Bałdyga

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym dnia 11 grudnia 2017 r. powód (...) Sp. z o.o. w L. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w S. kwoty 5 696,10 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w wyniku kolizji komunikacyjnej z dnia 22 czerwca 2017 r. został uszkodzony pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność M. S.. Pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej pojazdu sprawcy kolizji uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił bezsporną część odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu. W związku z uszkodzeniem pojazdu poszkodowana miała korzystać z pojazdu zastępczego wynajętego od (...) S.A. (powstałej w wyniku przekształcenia (...) Sp. z o.o. w okresie od dnia 29 czerwca 2017 r. do dnia 25 lipca 2017 r. Poszkodowanej za wynajęcie pojazdu zastępczego została wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2017 r. na kwotę 239,85 zł brutto oraz faktura VAT nr (...) z dnia 25 lipca 2017 r. na kwotę 5996,25 zł brutto. Kwoty wskazane na tych fakturach miały zostać wyliczone jako iloczyn 26

dni korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego oraz stawki najmu za dzień wynoszącej 195,00 zł netto powiększonej o podatek VAT, co dało łącznie kwotę 6 236,10 zł.

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 lipca 2017 roku (...) nabył od poszkodowanej wierzytelność o odszkodowanie za szkodę wynikającą z konieczności najmu pojazdu zastępczego. Mocą zawartej w dniu 27 września 2017 r. umowy sekurytyzacji wierzytelności powód nabył wskazaną wyżej wierzytelność od (...).

Ostatecznie powód domagał się zapłaty różnicy pomiędzy kosztami najmu pojazdu zastępczego określonymi w fakturach VAT wystawionych poszkodowanej, a odszkodowaniem wypłaconym z tego tytułu przez pozwanego tj. kwoty 540,00 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 29 marca 2018 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy, w sprawie pod sygnaturą VIII GNC 9380/17 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że po zarejestrowaniu szkody poinformował poszkodowaną o możliwości zorganizowania przez niego bezgotówkowego wynajmu pojazdu zastępczego za określoną w tej informacji stawkę. Pozwany miał wskazać, że w przypadku samodzielnego wynajmu pojazdu zastępczego zweryfikuje stawkę za dobę wynajmu pojazdu zastępczego do kwoty 135,00 zł brutto, gdyż dokładnie za taką kwotę zapewniał organizację pojazdu zastępczego. Pozwany podniósł, że poszkodowana ma obowiązek współdziałania w wykonaniu zobowiązania przez dłużnika, a przede wszystkim minimalizacji skutków powstałej szkody, czego w przedmiotowej sprawie poszkodowana zaniechała. Pozwany uznał zasadny czas najmu za 4 dni tj. 2 dni technologicznego czasu naprawy oraz 2 dni organizacyjne.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 czerwca 2017 roku, należący do poszkodowanej M. S., pojazd marki V. (...) nr rej. (...), został uszkodzony w wyniku kolizji, której sprawca ubezpieczony był u pozwanego w związku z zawarciem umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów.

Okoliczność bezsporna

Policja nie zabrała dowodu rejestracyjnego pojazdu, nie zabroniła kontynuowania jazdy uszkodzonym samochodem.

Przez okres tygodnia po zdarzeniu poszkodowana nie potrzebowała pojazdu zastępczego. Potrzeba wynajęcia go powstała dopiero od 29-go czerwca 2017 roku.

Ubezpieczyciel zaproponował poszkodowanej najem pojazdu zastępczego, według warunków którego użytkownik ponosiłby udział własny w szkodzie. Poszkodowana odmówiła więc skorzystania z takiej propozycji najmu.

Dowód: dowód pismo z dnia 1.08.2017 r. – k. 34 akt, zeznania świadka M. S. – k. 103-104 akt.

Poszkodowana zawarła z powodem w dniu 29 czerwca 2017 roku, umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) o nr rej. (...) na okres do 29 czerwca 2017 roku. Najem ten przedłużano do 25 lipca 2017 r., kiedy to pojazd zwrócono.

Poszkodowana korzystała z samochodu zastępczego do chwili wypłacenia odszkodowania przez ubezpieczyciela. Dopiero po wypłacie odszkodowania mąż poszkodowanej zaczął naprawiać samochód. Naprawa przeprowadzana była metodą chałupniczą.

Dowód: zeznania świadka M. S. – k. 103-104 akt

Koszt wynajmu wynosił 195,00 zł netto za każdy dzień, liczony od dnia wydania pojazdu do dnia zwrotu włącznie.

Z tytułu najmu wystawiono fakturę VAT nr (...) z dnia 25 lipca 2017 roku, na kwotę 5 996,25 zł oraz fakturę VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2017 r. na kwotę 239,85 zł.

Dowód: umowy najmu – k. 35-44 akt, faktury VAT – k. 45-46 akt.

W dniu 25 lipca 2017 roku (...) S.A. w L. zawarł z poszkodowaną, umowę cesji wierzytelności - prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 22 czerwca 2017 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 47 akt.

Na podstawie zawartej w dniu 27 września 2017 r. umowy sekurytyzacyjnej powód nabył wskazaną wierzytelność od (...) S.A. w L.. Ubezpieczyciela poinformowano o cesji wierzytelności.

Dowód: umowa sekurytyzacyjna – k. 18-21 akt wraz z załącznikami – k. 16-17 akt, zawiadomienie o przelewie wierzytelności z dowodem nadania – k. 51-54 akt

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2017 roku pozwany przyznał na rzecz powoda odszkodowanie. Tytułem kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego przyznano 540,00 zł. Pozwany za zasadne uznał 4 dni najmu, przy stawce wynoszącej 135,00 zł za dobę.

Dowód: decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 07.08.2017 r. – k. 49-50 akt.

Rynkowe stawki najmu pojazdów, obowiązujące na rynku lokalnym dla poszkodowanej mieściły się w przedziale:

- 1) od 146,37 zł do 296,00 zł dla segmentu K, (jak pojazd uszkodzony)
- 2) od 146,37 zł do 320,00 zł dla segmentu D, (jak pojazd wynajęty).

Koszt podstawienia pojazdów często ustalany jest indywidualnie. Uzależniony jest od wielu czynników, np. pora dnia, odległość do miejsca dostarczania pojazdu. Koszt ten mieścił się w przedziale od 1,50 do 4,00 zł za kilometr.

Pojazd uszkodzony należał do klasy K, natomiast wynajęty do klasy D. Pojazdy te były do siebie zbliżone pod względem gabarytów. Pojazd uszkodzony był przeznaczony do przewozu 7 osób łącznie z kierowcą, a pojazd wynajęty do przewozu 5 osób.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego R. J. – k. 123-129 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych przedłożonych do akt sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu oraz na podstawie zeznań świadka M. S. i opinii biegłego R. J..

Zeznania świadka sąd uznał za szczere i wyczerpujące. Świadek w sposób spójny, jasny i rzeczowy udzielała odpowiedzi na zadane pytania. Wyjaśniła, iż samochód po wypadku w jej ocenie nie nadawał się do jazdy jak również że potrzebowała pojazdu do dojazdów na rehabilitację.

Pozwany nie przedstawił żadnych kontr-dowodów, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka M. S..

Za jasną, rzetelną i pełną sąd uznał również opinię biegłego R. J.. Biegły w sposób wyczerpujący odpowiedział na zadane mu przez sąd pytanie zaś żadna ze stron nie kwestionowała tej opinii.

Okoliczność zaistnienia szkody nie była kwestionowana przez pozwanego. Pozwany nie kwestionował również adekwatności stawki najmu zastosowanej przez (...) do warunków umowy najmu, zarzut pozwanego dotyczył głównie

nieskorzystania przez pozwaną z oferty najmu pojazdu i niedostosowania się do stawki 135,00 zł za dobę pojazdu zastępczego. Kwestionowano także zasadność najmu ponad okres 4 dni niezbędnych do naprawy uszkodzonego samochodu poszkodowanej.

Sąd zważył co następuje:

Pozwany nie kwestionował okoliczności faktycznych zdarzenia (kolizji drogowej), jak i legitymacji procesowej powoda.

Przedmiotem sporu była wysokość uzasadnionych kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w tym okresie i stawki za najem przyjętej przez powoda.

Zgodnie z art. 509 k.c. powód nabył od następcy prawnego poszkodowanej roszczenie wobec pozwanego powstałe z tytułu najmu pojazdu zastępczego na podstawie umowy przelewu tej wierzytelności, co skutkowało wstąpieniem powoda w prawa i obowiązki pierwotnego wierzyciela pozwanego.

W myśl art. 34 ustęp 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób artykuł 361 k.c. Nakłada on, co do zasady na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano.

Stosownie do treści artykułu 822 § 1 k.c. w wykonaniu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pozwany przyjął odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczony. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (artykuł 805 § 1 i 2 k.c.). Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zdarzenie, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą (artykuł 361 k.c.). W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek naprawienie szkody, przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Konkludując, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków (artykuł 9 ustęp 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Świadczenie należne od ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały już w wyniku wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę osobie trzeciej, a który istnieje już od chwili wyrządzenia jej szkody.

Poszkodowany może żądać zwrotu wydatków poniesionych na najem pojazdu zastępczego przez czas potrzebny do naprawy albo nabycia pojazdu, jeżeli z okoliczności wynika, iż w tym czasie rzeczywiście korzystałby z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, a zarazem nie miał dogodnej i bardziej ekonomicznej możliwości posłużenia się innym pojazdem. Ze względu na to, że korzystanie z samochodu jest obecnie standardem, co do zasady rzeczywiście nie można uznać, iż w ramach obowiązku nie powiększania szkody poszkodowany jest zobowiązany do przemieszczania się komunikacją miejską.

Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28) gdzie wskazano, że „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej”.

Osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Za "celowe i ekonomicznie uzasadnione" należy uznać wydatki na najem pojazdu zastępczego, który pod względami istotnymi z punktu widzenia godnych ochrony interesów poszkodowanego (ocenianych in concreto), takimi jak na przykład niezawodność czy bezpieczeństwo, odpowiada uszkodzonemu pojazdowi; co do zasady przesłankom tym odpowiadałby pojazd tej samej klasy co uszkodzony.

Odnosnie kosztów najmu pojazdu zastępczego należy wskazać, iż jak podkreśla się w orzecznictwie - utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia czy uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z rzeczy, na przykład z samochodu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361 § 1 k.c., powodującym obowiązek wypłaty odszkodowania, to w szczególności, gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało wydatków. Podobnie orzekł Sąd Apelacyjny w Gdańsku w Wyroku z dnia 29 maja 2015 roku, sygn. akt I ACa 15/15: „W granicach normalnego następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikła szkoda, mieści się obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez poszkodowanego na sfinansowanie korzystania z rzeczy zastępczej zgodnego z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem. Na pozwanym ubezpieczycielu ciąży wobec poszkodowanego będącego właścicielem pojazdu uszkodzonego w wypadku drogowym i korzystającego z wynajmu pojazdu zastępczego obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, poza które wykraczają wydatki na wynajem auta luksusowego.”

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie bezsprzecznie doszło do szkody w majątku poszkodowanej.

Wskazać należy, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 24 sierpnia 2017 r. o sygn. akt III CZP 20/17 stwierdził, że „nie mogą być uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, które nie są konieczne do wyeliminowania negatywnego następstwa majątkowego w postaci utraty możliwości korzystania z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, gdyż następstwo to może być wyeliminowane - bez uszczerbku dla godnych ochrony interesów poszkodowanego - w inny, mniej uciążliwy dla dłużnika sposób. Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu - we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów - skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za "celowe i ekonomicznie uzasadnione". W tym kontekście istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego czy też obowiązek wpłaty kaucji. Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym, które mogą wiązać się np. z koniecznością nieznacznie dłuższego oczekiwania na podstawienie pojazdu zastępczego proponowanego przez ubezpieczyciela”.

W niniejszej sprawie powód wykazał, że proponował poszkodowanej skorzystanie z pojazdu zastępczego, odpowiadającego klasą pojazdowi uszkodzonemu. Jednakże podczas zgłaszania szkody poszkodowanej zaproponowano najem zastępczy pojazdu, którego odmówiła ze względu na udział własny w szkodzie. Wbrew twierdzeniom pozwanego, obowiązek poniesienia kosztów w przypadku spowodowania szkody podczas użytkowania

pojazdu zastępczego może być okolicznością przemawiającą za odmową skorzystania z takiej oferty. Jest to realne ryzyko, którego poszkodowany może nie chcieć podejmować i to niezależnie od tego czy jego własny samochód był ubezpieczony w zakresie Auto Casco czy też nie. Jeśli bowiem uszkodzeniu ulegnie własność poszkodowanego to może on zdecydować o nienaprawianiu go i tym samym niewydatkowaniu na ten cel środków, których może nie posiadać. Takiej możliwości nie miałyby w przypadku szkody w pojeździe wynajętym, w warunkach najmu którego przewidziano udział własny w szkodzie. Tym samym racjonalnym i pozostającym w związku przyczynowym należało uznać zawarcie umowy najmu z powodem, którego oferta nie obejmowała obostrzeń przyjętych przez pozwanego.

Rynkowe stawki najmu pojazdów, obowiązujące na rynku lokalnym według miejsca zamieszkania poszkodowanej mieściły się w przedziale:

1) od 146,37 zł do 296,00 zł dla segmentu K, (jak pojazd uszkodzony)

2) od 146,37 zł do 320,00 zł dla segmentu D, (jak pojazd wynajęty).

Tym samym za zasadną Sąd przyjął stawkę zaproponowaną przez powoda tj. 239,85 zł brutto.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Zgodnie z przepisem art. 6 kodeksu cywilnego, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 kodeksu postępowania cywilnego nakłada natomiast na strony obowiązek wskazywania dowodów, dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne.

Inicjatywa dowodowa stron winna być podejmowana przez każdą ze stron procesu stosownie do stanu sprawy i w celu wykazania zasadności jej twierdzeń.

Na powodzie spoczywa zatem ciężar wykazania zasadności powództwa co do zasady oraz co do wysokości, zaś na pozwanym wykazanie okoliczności, podważających istnienie roszczenia powoda. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1997 r., sygn. II CKN 531/97, Lex nr 496544; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. IV CSK 299/06).

Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia.

W przedmiotowej sprawie powód powinien był zatem wykazać nie tylko zasadność zastosowanej stawki dobowej czynszu najmu pojazdu zastępczego, lecz również jego długość i okoliczność czy samochód poszkodowanej po szkodzie nie nadawał się do jazdy.

Tym obowiązkom powód nie sprostał.

Policja zezwoliła na dojazd pojazdu do domu poszkodowanej, nie zabierając przy tym dowodu rejestracyjnego pojazdu, co przemawia za uznaniem, iż samochód był jezdny, a zatem uzasadniony był jedynie okres najmu pojazdu zastępczego ograniczony do czasu technologicznej naprawy (według pozwanego 2 dni) oraz czasu organizacyjnego (według pozwanego 2 dni).

Poszkodowana zdecydowała się dokonać naprawy we własnym zakresie, celem zmniejszenia kosztów naprawy co znacznie wpłynęło na jej długość. Ta decyzja poszkodowanej nie może jednak wpływać na zakres odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela. Zmniejszając koszty naprawy poszkodowana doprowadziła bowiem do zwiększenia szkody obejmującej koszty najmu pojazdu zastępczego, znacznie wydłużając okres tego najmu.

Analizując przedmiotową sprawę sąd miał również na uwadze okoliczność, że poszkodowana rozpoczęła korzystanie z samochodu dopiero po upływie tygodnia od zdarzenia. W tym czasie można było już podjąć czynności mające na celu przygotowanie naprawy, tak, aby ograniczyć czas jej trwania do niezbędnego minimum.

Pozwany uznał za zasadny najem przez 4 dni. Powód nie wnosił natomiast o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego, tj. na okoliczność tego czy samochód był jezdny po szkodzie oraz jaki był niezbędny okres naprawy uszkodzonego pojazdu.

Mając powyższe na uwadze, sąd za uzasadniony uznał okres 4 dni najmu, przy stawce wynoszącej 239,85 zł brutto. Daje to łącznie należne odszkodowanie w kwocie 949,40 zł. Pozwany wypłacił już tytułem zwrotu kosztów najmu 540 złotych, a zatem do zapłaty pozostała kwota 419,40 zł, którą sąd zasądził w punkcie pierwszym wyroku.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, jak również mając na uwadze treść art. 14 ust. 1 i 2 z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych pozwany winien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 822 § 1 k.c. i art. 361§ 2 k.c., w zw. z art. 6 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c. orzeczono jak w pkt I wyroku. W pozostałej części, w punkcie II wyroku, powództwo oddalono.

O kosztach procesu (pkt. III wyroku) orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu, a więc na mocy art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz art. 100 zd. 2 k.p.c.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w treści art. 100 zdanie drugie k.p.c., Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W niniejszej sprawie pozwany wygrał w przeważającej części – 93%, a zatem w przekonaniu sądu zasadne było obciążenie całością kosztów postępowania powoda.

Pozwany poniósł koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych. Koszty zastępstwa procesowego pozwanego wynosiły zaś 1800 złotych (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Łącznie koszty procesu należne pozwanemu wyniosły zatem kwotę 1817 złotych.

W pkt IV wyroku na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 – tekst jedn. ze zm.) nakazano zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 284,78 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego.

SSR Agnieszka Marczevska-Bałdyga